

தமிழ்க் கற்பித்தல்: உள்ள பொருளும் உண்மைப் பொருளும் Teaching Tamil: Present Condition and Real Approach

முனைவர் பெ. மோகன் / Dr.P.Mohan ¹

Abstract

Enabling a person to read and write in Tamil and teaching grammar to obtain these two skills are the components entailed in language training at present. Knowing the structure of Tamil language, understanding the grammar of it and developing it to the necessities of modern technological growth are the needs of the hour. Undoubtedly, with these efforts, Tamil language can be inherited by the future generations. However, the possibility of a full-fledged teaching of Tamil language using the previously mentioned methods remains unseen. To achieve this possibility, teaching the life of Tamils becomes the real way of teaching Tamil language. This includes all that are created in Tamil such as literature, arts, civilization, culture, educational system, ethics, science, politics, medicine, and technology. This is not a novel practice since the Sangam poet *Kabilar* taught the *Aryan King Brihadatthan* Tamil language via *Kurinji Paatu* (*Agam* poetry), which was written by *Kabilar* himself. As globalization has intruded into the lives of all the ethnic nationalities that resulted in the people losing their identities, there is a pressing demand to shape our training and learning approach based solely on our cultural ground. This article is written to prove the point that teaching Tamil means teaching life and culture of Tamils.

Date of submission: 2020-04-25
Date of acceptance: 2020-05-15
Date of Publication: 2020-07-20
Corresponding author's
Name: Dr.P.Mohan
Email: tamilmohanp@gmail.com

Key Words: Tamil teaching, language training, Tamil Life, Tamil Culture, Cultural teaching, Cultural Linguistics, Tamil Identities.

முன்னுரை

தமிழ் மொழியில் எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பதும், அதற்கேற்ப இலக்கணத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பதும் மொழியைப் பயிற்றுவித்தல் என்று தற்காலத்தில் அழைக்கப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியின் அமைப்பை அறிந்துகொள்வதும், அதன் இலக்கணத்தைப் புரிந்துகொள்வதும், நவீனத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாக வளர்த்தெடுப்பதும் இன்றைய உடனடித் தேவை என்பதில் சிறுதும் ஐயமில்லை. இச் செயல்பாடுகள் மூலம் அடுத்தடுத்த

தலைமுறைக்குத் தமிழ் மொழியைக் கடத்தலாம் என்பதில் மாற்றுக் கருத்தில்லை. இவற்றினால் தமிழை முழுமையாகக் கற்பிக்க முடியுமா? என்பதே கேள்வி.

தமிழைக் கற்பித்தல் என்பதற்கு, தமிழ்ருடைய வாழ்க்கையைக் கற்பித்தல் என்பது பொருள். தமிழ் மொழியைக் கொண்டு உருவாக்கிய இலக்கியங்கள், கலைகள், நாகரிகம், பண்பாடு, கல்வி முறை, அறவியல், அறிவியல், அரசியல், மருத்துவம், தொழில்நுட்பம் முதலானவற்றைக்

¹The author is an Associate Professor in Tamil Department, Vels University, Chennai, Tamil Nadu, India. tamilmohanp@gmail.com

கற்பித்தல் என்பது பொருள். ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழைக் கற்பிக்கும் பொருட்டு, கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் அகத்திணை நூலைப் பாடினார் என்பதும் இதன்பாற்படும். தற்காலத்தில், உலகமயமாக்கலின் காரணமாகத் தேசிய இனங்கள் தங்களின் அடையாளத்தை இழந்து வருவதாகக் கருதுகின்றன. இந்நிலையில், நம் பண்பாட்டிலிருந்தே நம் கற்கை நெறியை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் அடிப்படையில், தமிழ்மொழியைக் கற்பித்தல் என்பது, தமிழரின் வாழ்க்கையையும் பண்பாட்டையும் கற்பித்தல் என்னும் கருத்தை மெய்ப்பிக்கக் கற்கும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

குறிஞ்சிப்பாட்டு

குறிஞ்சிப் பாட்டு என்பது சங்க இலக்கியப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்று. இந்தச் செய்யுளின் இறுதியில், “ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத்தமிழ் அறிவுறுத்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டிற்கு மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் செய்தவுரை முற்றிற்று” (உ.வே. சாமிநாதையர் ப.ஆ.பத்துப்பாட்டுமூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப.512) என்று பதிப்பாளர் சிரியரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச் செய்யுளுக்கு தொடக்கக் காலத்தில் உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியரும், பதிப்பித்த உ.வே. சாமிநாதரும் இதை இயல்பான போக்கில் குறிப்பிட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

“வடநாட்டு அரசன் பிரகத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழ் இலக்கிய மரபை உணர்த்துவதற்காக அவர் இந்தப் பாட்டை இயற்றினார் என்று பாட்டின் அடியில் பழங்காலக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது” (மு.வரதராசன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.57) என்று மு.வரதராசனார் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலம் இக்கூற்று கவனிக்கத்தக்கது என்பதை உணர்த்துகின்றார். “ஆரிய அரசன் பிரகத்தன் என்பானுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பதற்காக தமிழின் சுவையும் சிறப்பும்

உணர்த்த இதனைக் கபிலர் இயற்றினார்” (மது.ச.விமலானந்தம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.54) என்று மது.ச.விமலானந்தம் இந்தக் கூற்றை விளக்க முயற்சி செய்கிறார். ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் நோக்கத்துடன் குறிஞ்சிப்பாட்டு பாடப்பட்டது என்பதை, இக்கூற்றுகள் அனைத்தும் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தமிழ்க் கற்பித்தல் என்னும் சொல்லிற்கு சிலர் விளக்கம் கூறாமல் செல்வதையும், சிலர் மாறுபட்ட விளக்கங்களைச் சொல்வதையும் காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சியைப் பாடுவதில் வல்லவரான கபிலர், ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவுறுத்தற்குப் பாடினார் என்பதை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது? தமிழைக் கற்பிக்கக் குறிஞ்சி என்னும் அகத்திணையைக் கபிலர் ஏன் தேர்வு செய்தார்? குறிஞ்சி என்னும் அகத்திணையைப் பாடுவதினால் எவ்வாறு தமிழை அறிவுறுத்த முடியும்? என்பன போன்ற வினாக்கள் தோன்றுகின்றன.

தமிழைக் கற்பித்தல் என்னும் சொற்கள், தமிழ் மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்பித்தல் அல்லது தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தைக் கற்பித்தல் என்று தற்காலத்தில் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றன. இதன் காரணமாகவே மேற்கண்ட வினாக்கள் தோன்றுகின்றன. கபிலர் பிரகத்தனுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தார் என்பது இவ்வகைப்பட்டதல்ல. மது.ச.விமலானந்தம் குறிப்பிடுவதைப் போல, தமிழின் சுவையும் சிறப்பும் உணர்த்துவது மட்டுமல்ல. திட்பமும் நுட்பமும் நிறைந்தப் பொருளை இச் சொல் உள்ளடக்கியுள்ளது.

மொழியும் பண்பாடும்

தமிழ் மொழியைக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் தனிச்சிறப்பும், தனி அடையாளமும் மிக்கத் தமிழரின் வாழ்க்கை முறையை, கபிலர் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குக் கற்பித்தார் என்பதே அதன் பொருளாகும். பண்டைக் காலத் தமிழர்களால் அவ்வாறே பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கும். அதன் காரணமாகவே நச்சினார்க்கினியரும், உ.வே.சாமிநாதரும் அதனை விளக்கியுரைக்கவில்லை.

ஒரு அகப்பாடலைக் கொண்டு தமிழை எவ்வாறு கற்பிக்க முடியும்? என்பது அடுத்த வினாவாவகும். குறிஞ்சிப்பாட்டு, குறிஞ்சித்திணையை சிறப்பாகச் சித்திரிக்கும் அகப்பாடலாகும். அதனால்தான் பெருங்குறிஞ்சி என்றும் அது சிறப்பிக்கப்படுகிறது. மேலும், அறத்தொடு நின்றல் என்னும் அகத்துறையை ஏற்றமுற எடுத்தியம்பும் நூல் என்ற சிறப்பினையும் பெற்றுள்ளது. தமிழின் அகத்திணை மரபு என்பது, பண்பாட்டின் மிகவும் உயர்ந்த அடையாளமாகும். தமிழர் வாழ்க்கைமுறையின் மிக உயர்ந்த விளைபொருளாகும். ஏனைய உலக மொழிகளிடமிருந்தும் பண்பாடுகளிடமிருந்தும் தமிழ்மொழியை தனித்து அடையாளப்படுத்திக் காட்டுவது தமிழரின் அகத்திணை மரபாகும். ஆகையால், அகத்திணை மரபைப் பாடுவதன்மூலம் தமிழின் பெருமையை கபிலர் உணர்ந்திவிடுகிறார். எனவே, தமிழைக் கற்பித்தல் என்றால், தமிழ் மொழியைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள், கலைகள், பண்பாடு, அரசியல், சமயங்கள், தத்துவங்கள், மருத்துவம் முதலான சமூகம் சார்ந்த அறிவைப் பயிற்றுவித்தல் என்பதே பொருள். தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறிவுசார்ந்த வளர்ச்சிகள், உணர்வு சார்ந்த வளர்ச்சிகள், அழகியல் சார்ந்த படைப்புகள் அனைத்தும் மொழியின் மூலமே உருவாக்கப்படுகின்றது.

மொழி என்றால் என்ன? என்ற வினாவிற்கு, காலம் காலமாகப் பல அறிஞர் பெருமக்கள் பல்வேறு வகையான விளக்கங்களை அளித்து வருகின்றனர். “பேச்சாலும் எழுத்தாலும் மனிதன் தனது கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் கருவி மொழியாகும்.” (சு.சக்திவேல், தமிழ்மொழி வரலாறு, ப.14) என்னும் கருத்துப் பொதுவாக எல்லோரும் குறிப்பிடுவதாகும். ஆனால், மொழி என்பது வெறும் கருவியல்ல, அதை இயந்திர வகைப்பட்ட ஒரு கருவியைப் போலக் கற்பிதம் செய்யக்கூடாது. என்பதை, “மனிதன் வாழ்ந்ததும் வாழப் போவதும் மொழியாலேதான். மக்கள் வாழ்வில்

பிறந்து மக்களால் வளர்க்கப்பட்டு மக்களின் வாழ்வை நாகரிகமுடையதாக உயர்த்திவரும் அரிய கலையே மொழி” (மேலது, ப.14) இக் கூற்றில், மொழியின் பல நூற்றாண்டுகால வளர்ச்சியைச் சிறு தொடருக்குள் விளக்குகிறார் மொழியியல் அறிஞர் சு.சக்திவேல் அவர்கள்.

சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த செயல்பாட்டையும் ஒன்றிணைக்கும், இயக்கும், செயல்படுத்தும் உயிர்நாடியாகத் திகழ்வது மொழியாகும். இதனை, “அனைவருக்கும் பொதுவான, எல்லோராலும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய மொழி என்ற ஒன்றில்லாமல் சமூகம் உற்பத்தி செய்ய முடியாது. மொழியில்லாமல் சமூகமாக மக்களை ஒருங்கிணைக்க இயலாது. சமூகமாக மக்கள் ஒருங்கிணையாவிட்டால், எந்தச் செயல்பாடும் இராது. அதாவது, மொழியானது, கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான ஒரு வழியாக விளங்குவதோடு, சமூகத்தின் போராட்டத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் ஒரு கருவியாகவும் விளங்குகிறது.” (ஜே.வி.ஸ்டாலின், மார்ச்சியமும் மொழியியலும், பக்.2627) என்னும் கூற்றும் விளக்கியுரைக்கிறது.

ஆகையில், ஒரு சமூகத்தைத் தோற்றுவிப்பது மொழியாகும். மேலும், சமூகத்தில் உள்ள எல்லா வகையான அறிவுத் துறைகளும், அறிவியல் துறைகளும், கலைத் துறைகளும் மொழியின் மூலமே தோற்றம் பெறுகின்றன. இவற்றில் சிகரமாக அமைந்திருப்பது, மொழியின் மூலம் உருவாக்கப்படும் பண்பாடாகும். ஒரு சமூகமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியும் ஒருங்கிணைந்து, அதன் திரட்சியாய் முதிர்ச்சியாய் வெளிப்படுவதே பண்பாடாகும். பண்பாட்டில் ஒரு சமூகம் உயர்ந்து திகழ்கிறது என்றால், மற்றெல்லாச் சமூக அறிவுத் துறையிலும் சிறப்பான வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது என்பது அதன் உட்கிடக்கை. “ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சி என்பதை, அச்சமூகம் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் கலைகளிலிருந்து பிரிக்க இயலாது” (Christopher Caudwell, Illusion and Reality, p. 4.) இக்கூற்றும் மேற்சொன்னதை

மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைகின்றது. அதனால், தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியும் அதன் தமிழர்ப் பண்பாட்டில் தங்கியுள்ளது.

அறிவும் அன்பும்

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” (புறநானூறு. 192) என்பதே தமிழரின் வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டமாகும். அதாவது, எல்லா மனிதர்களையும் தம் உறவாகக்கருதுவதாகும். ஏனென்றால், தமிழரின் அறிவு வானத்திலிருந்து குதித்ததல்ல, வாழ்க்கையிலிருந்து முளைத்தது, அன்பினால் செழித்தது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் இதனைக் காணலாம். அறிவைப் பற்றிப் பேசும் திருவள்ளுவர்,

“அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின்றோய்

தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை” (திருக்குறள். 315)

என்கிறார். தன்னைச் சுற்றியுள்ள சக மனிதனின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக உணர்வதே அறிவு என்பதே இதன் பொருளாகும். மேலும்,

அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்

மக்கட்பண்பு இல்லா தவர் (திருக்குறள். 997)

என்று மற்றொரு குறளில், ஒரு மனிதன் கூர்மையான அறிவுடன் இருப்பதைக் காட்டிலும், அன்புணர்ச்சியுடன் வாழ்வதே சிறப்பு என்கிறார். அன்புணர்ச்சியே மனிதப் பண்பு என்றுரைக்கின்றார். மற்றொரு குறளில்,

உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்

கல்லார் அறிவிலா தார் (திருக்குறள். 140)

என்கிறார். சமூகத்துடன் சேர்ந்து வாழ்வதே அறிவு, சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து செல்வது மடமை என்பது இதன் பொருளாகும். திருக்குறளில் மட்டுமல்ல சங்க இலக்கியங்களிலும் இப் பொருண்மையில் அமைந்த பாடல்களே மிகுந்துள்ளன.

“உண்டா லம்மலிவ் வுலக மிந்திரர்

அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்

தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்

துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்

புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்

உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்

அன்ன மாட்சி அணைய ராகித்

தமக்கென முயலா நோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே” (புறநானூறு: 182)

சுயநலம் பாராமல், பொதுநலம் பேணி வாழ்பவர்கள் உள்ளதால்தான் இந்த உலகம் அழியாமல் உள்ளது என்றுரைக்கின்றது. மேலும், அப்படிப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு செல்வத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்தாலும் பழிச் செயலைச் செய்யமாட்டார்கள் என்றும் உரைக்கின்றது. மேற்கண்ட செய்யுள்கள் எல்லாம், மனிதன் சமூகமாக ஒன்றிணைந்து அன்புடன் வாழ வேண்டும் என்பதையும், அவ்வாறு சேர்ந்திருத்தலே அறிவு என்பதையும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்துள்ளன.

அகமும் பண்பும்

இன்னதென்று பிறருக்கு விளக்கிச் சொல்ல முடியாதவற்றை அகம் என்று உரையாசிரியர் குறிப்பிடுவர். அதன்படி, அகத்திணை என்பது காதலைப்பாடுவது என்று விளக்கப்படுகிறது. சங்கப் பாடல்களில் காதல் என்ற சொல் இல்லை. களவு, கேண்மை, நட்புபோன்ற சொற்களால் காதல் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரந்

சருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு

நட்பே” (குறுந்தொகை. 3)

என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் 'நட்பு' என்னும் சொல்லால் காதல் குறிப்பிடப்படுகிறது. இச் செய்யுள் பரந்து, உயர்ந்த, ஆழமான, இனிமையானப் பண்பட்டக் காதல் உறவைச் சொல்லோவியமாய்க் காட்சிப்படுத்தியுள்ளது.

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்

என்றும் எந்தோள் பிரிபறி யலரே

தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச்

சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் பொலப்,

புரைய மன்ற, புரையோர் கேண்மை”

(நற்றிணை.1)

என்னும் நற்றிணைச் செய்யுளில் 'கேண்மை' என்னும் சொல்லால் காதல் குறிப்பிடுகின்றது. இச் செய்யுளில் காதலின் பண்பு நலனும், காதலனின் அன்பு நலனும் தமிழ்ச் சொற்களில் வழியேச் சாந்தாய்க் கரைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதும், தாமரையின் தேனாய் மணப்பதும் புரிந்து கொள்வதற்கானதல்ல, உணர்ந்து கொள்வதற்கானது.

இந்த செய்யுள்களை எல்லாம் உய்த்துணர்ந்து படித்தால், பண்டைத் தமிழர்கள் காதல் என்பதை வெறும் பாலியல் ஈர்ப்பாக அணுகவில்லை என்பதை அறியலாம். ஆண்பெண் உறவை இயற்கையானச் சமூக ஒழுங்குக்கு உட்படுத்திச் செய்யப்பட்ட மாபெரும் சமூக ஏற்பாடுதான் காதல் என்பதும் புலப்படும். தமிழ்ச் சமூக உறவில் எட்டப்பட்ட மாபெரும் பண்பாட்டு உச்சமே காதல் எனத் தெரியலாம்.

அதனால்தான் காதலைப் பாட வந்த இடத்தில் ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு ஆகியனப் பற்றி கலித்தொகை பேசுகிறது. இதனை,

“ஆற்றுதல் என்ப தொன்று அலந்தவர்க்குதவுதல்

போற்றுதலென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுதல்

அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை

அறிவெனப் படுவது பேதையர் சொன்னோன்றல்” (நற்றிணை.133)

என்னும் கலித்தொகைச் செய்யுளில் காணலாம். அகமும் புறமும் இணைந்தும் இயைந்தும் இரண்டறக் கலந்து செல்லும் நிலையைச் சங்கச் செய்யுள்களில் காணலாம். தமிழ்மொழியின் மூலம் பண்பாட்டைக் கட்டமைத்துள்ளதை இச் செய்யுள்கள் உணர்த்துகின்றன.

“விளையாடு ஆயமொடு வெண் மணல் அழுத்தி,

மறந்தனம் துறந்த காழ் முளை அகைய,

‘நெய் பெய் தீம் பால் பெய்து இனிது வளர்ப்பு;

நும்மினும் சிறந்தது; நுவ்வை ஆகும்’ என்று,

அன்னை கூறினள், புன்னையது நலனே

அம்ம! நாணுதும், நும்மொடு நகையே”

(நற்றிணை.172)

என்னும் நற்றிணைச் செய்யுள் தமிழர் பண்பாட்டின் மகுடம் எனலாம். ஒரு புண்ணை மரத்தினைத் தன் சகோதரியாகக் காணும் உணர்வு, மனிதச் சமூக வரலாற்றில் உச்சம் தொட்டப் பண்பாட்டின் அடையாளமாகும். இவ்வளவு உணர்வுகளும் நம் தமிழ்மொழியின் வழியாகத்தான் கடத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. எல்லாக் கலைகளிலும் நம் சமூக நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. என்றாலும், இலக்கியத்தில் மிகுதியாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. ஏனென்றால், இலக்கியம் மக்களுக்கு எளிதில் புரியக்கூடிய, மக்களை உடனடியாக ஒன்றிணைக்கக் கூடிய மொழினினால் ஆனது. அதனால், மொழி நம் வாழ்க்கையின் அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் பிரிக்க இயலாதவாறு ஒன்றிணைந்துள்ளது.

மொழியும் வாழ்க்கையும்

நம்வாழ்க்கையுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ள நம்தாய்மொழியை, நம்வாழ்க்கையிலிருந்து தனியாகப்பிரிக்க இயலாது. தாய்மொழியை நம் வாழ்க்கையிலிருந்து வலியப் பிரித்தல் என்பது நம்மை 'கோமா' என்னும் உணர்வற்ற நிலைக்குத் தள்ளிவிடும். மொழியியல் அறிஞர் கி.அரங்கனின் பின்வரும் கூற்றும் இதற்கு சான்று பகிர்கின்றது. "மொழியை மட்டும் மனிதனிடமிருந்துப் பிரித்துப் பார்ப்பதால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. மொழி வழியே மனிதனின் இயல்பை அணுகுகிற மொழியியலில் தான் உயிர் இருக்கிறது." (கி. அரங்கன், தொடரியல்: மாற்றிலக்கண அணுகுமுறை, ப.ஸ்வீவீ)

மனிதர்கள் வாழ வேண்டுமானால் சமூகமாக ஒன்றிணைவது அடிப்படைத் தேவையாகும். மனிதக் கூட்டத்தைச் சமூகமாக ஒன்றிணைப்பது மொழியாகும். ஆகையால், ஒரு சமூகத்தை முற்றுமுழுதாக இயக்கவல்ல ஆகப்பொருள்சக்தியாக மொழி திகழ்கிறது. மொழியின் துணையின்றி மனிதன் சமூகமாக ஒன்றிணைந்து வாழ்வது சிறிதளவும் வாய்ப்பில்லை. ஒட்டுமொத்த சமூகஇயக்கமும் மொழிக்குள்ளேதான் கட்டுண்டு க்கிடக்கிறது.

ஆனால் மொழி என்று சொல்லும் போது, அம்மொழியைக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் வாழ்க்கை, நம்நினைவுக்கு வருவதில்லை. மாறாக, மொழியின் வரிவடிவம், ஒலிவடிவம், இலக்கணம் போன்றவைகளே நம் நினைவுக்கு வருகின்றன. இது வாழ்க்கையிலிருந்து அப்பட்டமாக நாம் அந்நியமாகியுள்ள நிலையைக் காட்டுவதாகும். மொழி என்பது நம் வாழ்க்கை. ஒரு சமூகம் பின்பற்றும் ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கை முறையே மொழி என்பதாகும். நம் வாழ்க்கையானது மொழியினால் கட்டமைக்கப்பட்டு, மொழியின் மூலமே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அந்த வாழ்க்கை முறையின் அடிப்படையான ஆனால், மிகச்சிறிய அலகே மொழியின் இலக்கணமாகும். ஆகையால், ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தைக் கற்றல் என்பது மொழியைக்

கற்றலாகாது.

இருவகை உலகங்கள்

மனிதன் இருவகையான உலகத்தில் வாழ்கின்றான். ஒன்று இயற்கை உலகம். அடுத்தது சமூக உலகம். செடி, மரம், ஆறு, கடல், மலை, காற்று, மழை போன்றவை இயற்கை உலகத்தின்பாற்படும். இயற்கை உலகம் மிகப்பொறுமையாக மாற்றமடையும் தன்மையைக் கொண்டது. இந்த இயற்கை உலகில் நடைபெறும் மாற்றங்களை உடனுக்குடன் காண இயலாது. இதில் சிறிய மாற்றங்கள் நடைபெறப் பல ஆண்டுகள் ஆகும். பெரியமாற்றங்கள் நடைபெறப் பல நூறு ஆண்டுகள் கூடத் தேவைப்படலாம். சமூக உலகம் என்பது இந்த இயற்கை உலகத்திலிருந்து தோன்றியதாகும், இந்த இயற்கை உலகத்தைச் சார்ந்து இயங்குவதாகும். மனிதன்தன் கூட்டுழைப்பினால் இதனை மிகமிக வேகமாக மாற்றியமைக்கிறான். தன்வாழ்க்கைத் தேவைக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு தொடர்ந்து கட்டமைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறான். நாளுக்குநாள் இந்தச் சமூக உலகம் மிகவேகமாக மாற்றமடைவதை நம் கண்முன்னே காணலாம். சமூக உலகத்தின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகையில் இயற்கை உலகம் மாற்றமடையால் இருப்பதைப் போலத் தோன்றினாலும், இயற்கை உலகமும் மாறிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. மனித இனத்தின் கூட்டுழைப்பினால் சமூக உலகம் விரைவாய் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அசுரவளர்ச்சிக்கு அடிப்படைக்காரணமாக அமைந்திருப்பது மொழியாகும்.

மொழியால் சமூகமும், சமூகத்தால் மொழியும் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மனிதனுக்கு வெளியில் உள்ள புறஉலகம் (புறம்), மனிதனின் மனஉலகம் (அகம்) இரண்டும் மொழிக்குள் பொதிந்துள்ளன. அவையனைத்தும் அருவமானக் கருத்துகளாக உருமாற்றப்பட்டு மனிதமனங்களில் சேகரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வாழ்வதற்கானச் சமூகத்தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும்போது, அக் கருத்துகள்

மீண்டும் பொருட்களாய் மாறுகின்றன. அவை ஏற்கனவே இருந்த கருத்துகளைவிட மேம்பட்டக் கருத்துகளை மீண்டும் தோற்றுவிக்கின்றன. இவ்வாறு மொழியால் கருத்துகளும் கருத்துகளால் மொழியும் சமூகவாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காகத் தொடர்ந்து உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை நம் கவனத்தைப் பெறாமல் பல நூற்றாண்டுகாலம் தொடர்ந்து நிகழ்ந்தபடியுள்ளன.

இந்தத் தொடர் நிகழ்வுகள் இயங்கியல் பண்புகளைக்கொண்ட சமூகமனத்தை அல்லது சமூக ஆன்மாவைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்டச் சமூகத்தில் வாழும் மனிதன் பேசமுற்படும்போது, அந்தச் சமூகமனத்திலுள்ள கருத்துகளைச் சுமந்தபடிச் சொற்கள் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு, மனிதனுக்கு வெளியில் உள்ள புறஉலகம், மனிதனுக்குள் உள்ள அகஉலகம் இரண்டும் மொழியின் மூலம் சமூகக்கருத்துகளாய் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. அகத்தைக் குறிப்பதற்கென்றுத் தனிச் சொற்கள் இல்லை. புறஉலகத்தைக் குறிப்பிடும் அதே சொற்கள் தான் அகத்தையும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகையினால், ஒரு சொல்லில் பொருளும் (புறம்) உணர்வும் (அகம்) சேர்ந்துதான் வெளிப்படுகின்றன.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” (தொல்.சொல்.பெயர்.1) என்று தொல்காப்பியர் உரைக்கின்றார். இதில் உள்ள பொருள் என்பது சொல்உணர்ந்தும் பொருளாகும். இப்பொருள் சமூகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட பொருளாகும் அல்லது சமூகம் உருவாக்கிய பொருளாகும். எ.கா: மரம். மரம் என்ற சொல் சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு வகையான மரங்களின் தொகுப்பைச் சுட்டுகிறது. பனைமரம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மரத்தின் வகையைச் சுட்டுகிறது. இருப்பினும் பனைமரம் என்ற சொல்லுக்கும் இயற்கையில் இருக்கும் உண்மையான பனைமரத்திற்கும் எந்த உறவும் கிடையாது. இயற்கையில் இருக்கும் பனைமரத்தை வேறொரு சொல்லால் அழைத்தால், பனைமரம் அதை மறுக்கப் போவதுமில்லை. ஆனால், சங்ககாலம் தொடங்கி இன்றுவரைத்

தமிழ்மக்கள் பனைமரம் என்ற சொல்லின் மூலம், ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளைக் குறித்து வருகின்றனர். இது காலங்காலமாக மரபு வழியாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தால் கட்டமைக்கப் பட்டுவந்துள்ளது. பனை மரம்என்னும்சொல்லுக்குக்குறிப்பிட்டஒருவரிவடிவத்தை (Script), ஒலிவடிவத்தை (Sound), மனக்காட்சிப்படிமத்தை (Mental Image) தமிழ்ச் சமூகம் கட்டமைத்துள்ளது. அவை பல நூற்றாண்டுகாலமாக மக்கள் பயன்படுத்தி வருவதன் காரணமாக, மரபாக உருவாகியுள்ளது.

இதைப் போலவே ஒரு மொழியில் உள்ள சொற்தொகுதி, இலக்கணம் போன்ற அனைத்தும் உருவாக்கப்பட்டு, குறிப்பிட்ட மக்கள் தொகுதியால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதன் காரணமாக மொழியும் மொழியைக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் கருத்துகளும் தன்னிச்சையான ஒரு உலகத்தைக் கட்டமைத்துக் கொள்கின்றன. இதனால் மொழியானது எதேச்சையானதாக, சுயம்புவாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. அதாவது, மொழியானது எதையும் சார்ந்திராமல், எல்லாவற்றிலுமிருந்தும் முற்று முழுதாக விடுபட்டதாகத் தோற்றமளிக்கிறது. மொழியைக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் கருத்துகளும், ‘சுத்தசுயம்பு’ போலக் காட்சியளிக்கின்றன.

இதன் காரணமாகவே பின் நவீனத்துவ மொழியியல் அறிஞர் ஜாக் தெரிதா, “குறியீட்டின் குறியீடு” (Jacques Derrida, Of Grammatology, p. 7) என்று மொழியை அழைக்கின்றார்.

புற உலகம் கருத்துருவும்

புற உலகத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அதனை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கும், விரைவாகச் சிந்திப்பதற்கும் புறஉலகப் பொருட்களைக் கருத்துருக்களாக (Abstraction) மாற்றிக் கொள்ளும் முறையை மனித இனம் உருவாக்கியது. இந்தக் கருத்துருக்கள் பொருள் பொதிந்த ஒலித் தொகுப்பாக, சொற்தொகுதியாக, காட்சிப்படிமங்களாக, எண்ணங்களாக, கருத்துகளாக, அகவாழ்க்கையாக,

புறவாழ்க்கையாக மொழியைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்படுகின்றன.

இதில் புறஉலகப் பொருட்கள் உள்ளது உள்ளவாறு அமைந்திருப்பதில்லை. அவற்றைப் பற்றிய கருத்துருக்களே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது மனித இன வரலாற்றில் நிகழ்ந்த மாபெரும்கண்டுபிடிப்பாகும். ஆனால் இது வேமனித இனம் மொழியிலிருந்து அந்நியமாவதற்குக் காரணமாகவும் அமைந்துவிட்டது. இதன் காரணமாகத் தமிழ் என்று சொல்லும்போது தமிழ் மொழியின் ஒலிவடிவம், எழுத்து வடிவம், இலக்கணம் போன்றவை மட்டுமே நம் நினைவுக்கு வரத் தொடங்கின. தமிழரின் வாழ்க்கை நம் நினைவை விட்டு அகன்றுவிட்டது.

ஆனால் மகாகவி பாரதியோ இவற்றிற்கெல்லாம் விதிவிலக்கானவர்.தமிழ் என்று உச்சரித்த அந்தக் கணமே, ஆதிகாலம் தொடங்கி, அவர் காலம் வரையிலானத் தமிழர் வாழ்க்கை முழுவதையும் அவர் மனக்கண்ணில் கண்டுவிடுகின்றார்.தமிழர் இலக்கியங்கள், கலைகள், பண்பாடு, நிலங்கள், அரசர்கள், அரசியல், மக்கள், வீரம், பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற அனைத்தும் அவரின் மனத்திரையில் காட்சியாகி விரிகின்றன. அதனால்தான்,

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே
இன்பத்

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு

சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே

வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு உயர்

வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு நல்ல

காதல் புரியும் அரம்பையர் போல் இளங்

கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ்நாடு” (பாரதியார் கவிதைகள், ப.42)

என்று ஆனந்தக் கூத்தாட முடிகின்றது.

தமிழ் என்று சொன்ன உடனே, ஒவ்வொரு

தமிழனும் பாரதியாக மாறவேண்டும். பாரதியின் இந்த உணர்வைப் பெற வேண்டும். இந்த உணர்வை எல்லாத் தமிழனும் பெற வேண்டும் என்றால், தமிழை இலக்கணமாகக் கற்பிக்கக் கூடாது, வாழ்க்கையாகக் கற்பிக்க வேண்டும். தமிழ் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் தமிழரின் பண்பாடு, தமிழர் பெற்ற வெற்றிகள், தமிழரின் அறிவுக் கருவூலங்கள் போன்றவற்றினால் அவர்களின் மனம் ஆட்கொள்ளப்பட வேண்டும். மொழியுடன் நமக்குள்ள பிணைப்பு, மூச்சு விடுவதைப் போல இயல்பானதாக மாறும் நிலை உருவாக வேண்டும்.

முடிவுரை

தமிழ்மொழியைக் கற்பித்தல் என்பது, தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தைக் கற்பித்தல் அல்ல, தமிழரின் வாக்கையைக் கற்பித்தலாகும். இக் கருதுகோளின் அடிப்படையில் இந்த கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

இந்த கருதுகோளின் உருவாகத்திற்கு மூலமாக அமைந்திருப்பதும், மெய்ப்பிக்கச் சான்று பகிர்வதும், கபிலர் இயற்றியுள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டு என்னும் அகத்திணை நூலாகும். அதன்வழித் தமிழைக் கற்பித்தல் என்பது, தமிழரின் வாக்கையைக் கற்பித்தல், பண்பாட்டைக் கற்பித்தல் என்பவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழரின் அகத்திணை மரபில் அவைப் பொதிந்துள்ளன என்பதும் சான்றுகளுடன் மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

கூட்டுழைப்பிலிருந்து தோன்றியதால், கூட்டுணர்வேத் தமிழ் அறிவாகும். அன்பே அதன் அடிநாதமாகும். தன்னைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களை உறவாக எண்ணும் உயர்ந்த நெறி, தமிழர் நெறியாகும். இக்கருத்துகளுக்கு இலக்கியச் சான்றுகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்பாடு என்பது அக உணர்வுகளின் அடிப்படையில் உருவாகிறது. மனிதனின் மனத்தைப் பண்படுத்துகின்றது. சமூகத்தின் கவிப்பெருக்கமும் கலைப்பெருக்கமும் மட்டுமல்ல, மேம்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சியும் சேர்ந்துதான் உயர்ந்த

பண்பாட்டை உருவாக்க முடியும். அனைத்திலும் தமிழகம் சிறந்து விளங்கிதால், சிறந்த பண்பாட்டைப் பெற்றுள்ளது. மனிதன் மீது மட்டுமல்ல, மரத்தின்மீது அன்பு கொள்ளும் பண்பாட்டு மரபு தமிழில் உள்ளது. இவற்றிற்குத் தமிழ் இலக்கியம் சான்று பகிக்கிறது.

மேற்கண்டவை தமிழ் மொழிச் சொற்தொகுதிகளாக மாறி, காலங்காலமாகத் தமிழரின் வாழ்க்கையின் மூலம் எவ்வாறு கடத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது,

இலக்கணம் மற்றும் மொழியியல் அணுகுமுறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழரின் பண்பாட்டைப் பின்பற்றிக் கற்பிக்கப்படும் முறையால் மட்டுமே, தமிழ்மொழியை முழுமையாகக் கற்பிக்க முடியும் என்பது கட்டுரையின் முடிவாய் அமைகிறது.

இது முற்றுமுழுதான ஆய்வல்ல. இப் பொருண்மையில் நிகழ்த்த வேண்டிய பல்வேறு ஆய்வுக் களங்களைக் கண்டறியும் முயற்சியாகும்.

Reference

- Arangan, Ki. (2014). *Thodariyal: Matrilakkana Anugumurai*. Thanjavur, Tamil University.
- Caudwell, Christopher. (Reprinted – 1991). *Illution and Reality*. New Delhi, People's Publishing House (P) Ltd.
- Derrida, Jacques. (1976). *Of Grammatology*. London, Hopkins University Press.
- Duraisamy Pillai, Avai.Ka. (1996). *Thamizh Ilakkiya Varalaru* (C.Ed). Chennai, Saiva Sithantha Noolpathippu Kazhagam.
- Parimelazhagar, (1997). *Thirukural* (C.Ed). Chennai, Poombukar Pathipakam.
- Sakthivel, Su. (2006). *Thamizh Mozhi Varalaru*. Chennai, Manivasagar Pathipakam.
- Saminatha iyer, Vu.Ve. (1986). *Pathupattu Moolamum Nachinarkiniyar Uraiyum* (Ed). Thanjavur, Tamil University.
- Samy Iya, Su. (1993). *Kurunthagai Vilakkam* (Ed). Chidambaram, Annamalai University.
- Stalin, J.V. (1985). *Marxiyamum Mozhiyiyalum*. Chennai, Chennai Books.
- Subbiramaniya Bharathi, Chi. (1994). *Bharathiyar Kavithaigal*. Chennai, Vanathi Pathipakam.
- Thamizhannal, (1994). *Tholkappiyam – Sollathikaram* (C.Ed). Chennai, Manivasagar Pathipakam.
- Varadharasan, Mu. (1994). *Thamizh Ilakkiya Varalaru*. New Delhi, Sahithya Academy.
- Venkatraman, H. (1989). *Natrinai Moolamum Uraiyum* (Ed). Chennai, Vu.Ve.Sa. Nool Nilaiyam.
- Vimalanandham, Madhu.Sa. (2008). *Thamizh Ilakkiya Varalaru*. Chennai, Abirami Pathipakam.